

எனக்கு, "ஏதாவது எழுதலாமா" என்ற உணர்ச்சி வந்தது. உடனே, "என்ன எழுதலாம்?" என்று யோசித்தேன். காகிதம், பனோ எடுத்து எழுத ஆரம்பித்தேன். ஏன் காங்கிரசிலிருந்து விலகினேன்?" என்பது பற்றி எழுதத் தோன்றிற்று. "ஏன் காங்கிரசிலிருந்து விலகினேன்?" என்று எழுதுகின்ற நான், "நான், ஏன் காங்கிரசில் சேர்ந்தேன்?" என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அதற்கு முன், எனது சரித்திரத்தையும் ஒரு சிறிது எடுத்துக் காட்டுவது அவசியமாகும்.

நான் 1879-ல் பிறந்தவன். 1887 வரையில், நான் ஒரு வீட்டுக்கு - குழந்தைப் பருவத்திலேயே - சுவீ காரமாய், வாய்ப்பேசில் கொடுக்கப்பட்டு, அங்கு வளர்ந்து வந்தவன். காரணம் என்னவென்றால், என் தமையனார் பெரியவர்; அவர் காயலாக குழந்தை; தபசு செய்து வரம் இருந்து பற்றிப் பிள்ளை; அதைக் காப்பாற்ற, என்னைச் சுவீ காரம் கொடுத்துவிட்டார்கள். என்னைச் சுவீ காரம் பெற்றவன், என் தகப்பனாருக்கு - சிறிய தகப்பனார் மனைவி; சிறிது பிடியும், ஒரு வீடும், கொஞ்சம் பணமும் உடையவள்; அன்றியும், அவள் ஒரு விதவன். அந்த அம்மாளின் என்னை வகைச் செல்லமாய் வளர்த்து வந்தாள். நான், சிறிது `சுற்றுச்சுற்றுப் பான சுவாஸம்' என் சிறுவன்; அதோடு வடிக் கையாக, மற்றவர்கள் சிரிக்கும் படி பேசுகிறவன். சிரிக்கும் படி பேசுவது இரண்டு விதம். ஒன்று பேசில் வடிக் கை, அதிசயக் கருத்து இருந்து சிரிக்கப்படுவது ஒருவிதம்; மற்றொன்று மானாவமானமில்லாமல் சங்கதிகளைக் கீழ்த்தரத்தில் பேசுவதில் சிரிக்க நேர்வது மற்றொரு விதம். நான் அதிகமாக, வடிக் கைக் குறும்புத் தனமாய் சங்கதி பேசுவது வழக்கம், ஆதலால், அது இரண்டாம் தரத்தைச் சேர்ந்தது. வகை தாராளமாக, கொச்சையாக சங்கதிகளை, பச்சையாகப் பிரயோகம் செய்யும் பழக்கம் என்னிடம் உண்டு. இதை ரசிக் கிறவர்களே கிட்டமாக என் சுவீ கார வீட்டில் காணப்படுவார்கள்.

சுவீ காரத்தாய் என்னை அடக்கினாலும், மற்றவர்கள், `சிறு குழந்தைகள், அப்படித் தான் இருக்கும்; அடிக் காதே' என்பார்கள். நான் செல்லமாக வளர்க்கப்படுகிறேன். ஆதலால், அதிகமாக அடிக் கமாட்டார்கள். என்னைப் பார்க்க என் தகப்பனார் அடிக் கடி வீட்டிற்கு வருவார். அவரிடம் இதைச் சொல்லுவார்கள். அவருக்கு கோபமும் சிரிப்பும் வரும். ஏனென்றால், என் பேச்சு ஆபாசமாயிருந்தாலும், அதில் சிறிது அதிசயம், அர்த்தபூஷி, என்பதும் இருக்குமாம். ஆதலால், உள்ளே சிரித்துக் கொண்டே என்னைக் கண்டித்துவிட்டுப் போய் விடுவார்.

Written by

Wednesday, 20 August 2008 19:39 -

இந்த நிலையில் என்ன பதிகப் போட்ட பள்ளிக் கட்டம், ஒரு ஓலைச் சாலகைக் குடிசு. 16 - அபிநீ எம், 8 - அபி அகலம் இருக்கும். அதில் சூமார் 50- பிள்ளைகள் பிப்பார்கள். 5- வயது முதல் 13- வயது வரை வயதுள்ளார்கள். வீட்டில் காலித்தனம், திருவிலம் வம்பளப்பு - கலகம், பள்ளியில் சூட்டித் தனம், வளர்ப்பில் செல்லம் (செல்வம்) இவகைளால் நான்கற்றது, வாயாதித் தனம்தான் என்று சொல்வார்கள். இந்த வாயாதித் தனம், வடிகமில்லாமல் - பயம் இல்லாமல் - செல்லவழி கிடைத்து விட்டால், அது எங்கு போய் நிற்கும்? சொல்ல வேண்டுமா? என்தமையனார் நல்ல வளப்பம் பெற்று, உடல் நலம் அடைந்த உடன் என்தாயார் பிடிவாதத்தால், என்சுவீ காரம் ரத்தாக்கப்பட்டது, நான்தகப்பனார் வீட்டிற்கே அழைத்துக் கொள்ளப்பட்டது - அங்கு சனெறதும் இரண்டொரு வருடம் முனிசிபல் ஆரம்பப் பள்ளியில் பதிக வகைக்கப்பட்டது - அங்கும் வாத்தியாரால் என்ன வைத்து சமாளிக்க முடியாமல் - நாலாவது வகுப்பு 'பரமரி பரிஷை' அதாவது, ஒரு ரப்பாய் பணம் கட்டி, அம்மனை குத்திக் கொண்டு பரீட்சை எழுதுவது, பெரிதும் சிலடேபிலயே, பரீட்சை எழுதிக் காட்ட வேண்டும்தான். இந்த பரீட்சை பாசானால் கணக்குமணியம், அட்டெண்டர் முதலிய வேலைக்குப் போகலாம்.

நான்திண்ணைப் பள்ளிக் கட்டத்தில் பதித்ததால் அங்கு எனக்கு சவெபிப் (தமிழ்க் கணக்கு) பாடமிருந்தாலும் முனிசி பாலிடி பள்ளியில் 4-வது பரீட்சை பாசாகி விட்டதாலும், வாத்தியாருக்கு என்னைப் பள்ளியில் வைத்து சமாளிக்க முடியாமற் போனதாலும், என்தகப்பனாருக்கு, என்ன மலேமும் பதிக வகைக் முடியாமல், 'இதுவே போதும்' என்று கருதி எனது 10 - அல்லது 11- வது வயதில் பள்ளியை நிறுத்தி, தன் மண்பிக் கடகைக்கு - மட்டகைகளுக்கு விலாசம் போடவும் வண்பிச் சரக்குகளுக்கு விலை ஏலம் கற்றவமான வேலையில் போட்டி விட்டார்கள்.

எங்கள் கடகைக்கு, அந்தக் காலத்தில் "குற்றைத்தது தினம் 50 வண்பிச் சரக்குகளுக்கு குறையாமல் 100 -வண்பி வரையில், மஞ்சள், மிளகாய், தானியப்பயிர் வகைகள், எண்ணெய், கரைட்டை நல்ல விலை, கருப்புக் கட்டி, (பனை விலை), முதலியவைகள் வரும். இந்த வண்பிகளுக்கு வண்பிக்கு இரண்டு பரோக்குக் குறையாமல் வருவார்கள். வியாபாரத்திற்கு, வாங்குவதற்கும் பலர் வருவார்கள். எனக்கு இந்த வளையிலிருந்து வருகிறவர்களிடம் பசுவதும், அவர்களுக்கு வண்டியில் லரைச் சவாகரியம் செய்து கொடுப்பதும் எனது வேலையாக இருந்தது.

Written by

Wednesday, 20 August 2008 19:39 -

நான் மண்டி முதலாளி மகன் ஆகிவிட்டதால், என்னிடம் அவர்களுக்கு ஒரு பற்றுதல் ஏற்படுவது இயற்கை; ஆதலால், நிரேப்போக்காகவும் இருந்ததால் அங்கும் பசேசு வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்து விட்டது. இந்தப் பசேசு வளர்ச்சியடைய, அடைய, தர்க்கவாதமும் கட்டவீ வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்து விட்டது. இயற்கை வாயாபிக்கு சிறிது சட்ட ஞானமும் இருந்தால், அவன்தான் கட்டிக் கார வக்கீல் என்று சொல்லப்படுவது வழக்கம். அதிலும், கொஞ்சம் பகுத்தறிவு உணர்ச்சியிருந்தால், உண்மையிலேயே கட்டிக் காரனாவான். யோக்கியமானவனா, அயோக்கிய மானவரை என்பது வேறு விஷயம்; அவன் நிச்சயமாக கட்டிக் காரப் பசேசாளியாவான். எனக்கு, எப்படியோ பசேசுவதில் ஆசை ஏற்பட்டு, இந்தப் பி கட்டிக் காரப் பசேசாளியாக நான் ஆக வேண்டுமென்பதற்காக, 'வண்ணம்மென்றே' கயூக்தி, தர்க்கம், மனதறிந்து எதிர்ப்புப் பசேசுவது இந்த மாதிரியாக பசே ஆரம்பித்து, பிறகு இப்படிப் பசேசுவது என்பது எனக்குச் சூபாவமாக ஆகிவிட்டது.

எங்கள் கடையில் நான் இப்படிப் பசேசுவது தவிர, எங்கள் வீட்டு அந்தக் காலத்தில் அதாவது 1890-ல் சிறிது பணக்கார வீட்டு என்று ஆகி இருந்ததாலும், வண்ணம் மத விசுவாசமுள்ள பாகவதர் வீடாகவும் இருந்ததால், கோயில், உற்சவம் முதலியவகைகளில் சிறிது சிரத்தை எடுத்துச் செலவு செய்யும் வீடாகவும் இருந்ததால், சதா சந்நியாசிகள், மதபக்தர்கள், பாகவதர்கள், புராணீகர்கள். விதவான்கள், சொந்தமாக வந்து பயன்பெற்றுப் போகவும், 4 நாள் 8 நாள் தங்கிப் போகவுமான வீடாகவும் ஆகிவிட்டதால், இவர்களிடமும் வம்பளத்தல், தர்க்கம் பசேசுதல், ஆகிய வசதி அதிகமாகி விட்டது.

எனவே கடையில் கிராமத்தாருடனும், சந்தை வியாபாரிகளிடமும் பசேசுவது மாத்திரமல்லாமல், வீட்டில் மதபக்தர்கள், விதவான்களிடமும் பசேசுவதுமாக நிரேட்டு விட்டதால் பின் கண்ட இவர்களிடம் பசேசுவது மத எதிர்ப்பு, சாஸ்திர எதிர்ப்பு, புராண எதிர்ப்பு, கடவுள் எதிர்ப்பு என்கிற அளவுக்குப் போய் விட்டது. இதுவே, என்னை சாதி, மதம், கடவுள் என்கின்ற விஷயங்களில் நல்ல முடிவு ஏற்படும்படி செய்துவிட்டது. இதன் காரணமாக எனக்குப் பார்ப்பனீயத்தில் ஒரு வறறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. பார்ப்பனர் உயர் வாழ்வில் எனக்கொரு பொறாமையும் ஏற்பட்டு விட்டது; என்றாலும், பார்ப்பனருடன் நெருங்கிப் பழகுவதில் சிறிதும் எனக்கு அசௌகரியமோ, பார்ப்பனர் என்னைப்பற்றி தவறாக நின்கைக்கும் தன்மையோ ஏற்பட்டதில்லை என்றே சொல்வனே. சாதாரணமாக எனக்கு 1900 - த்திலேயே 'பார்ப்பனர்-தமிழர்' என்ற

Written by

Wednesday, 20 August 2008 19:39 -

ஊர்ச் சியுண்டு. பசும் போது, இந்தப் பிரிவு எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படும்;
என்றாலும், நான் பார்ப்பனருக்கு நல்ல பிள்ளையாகவே இருந்தேன். என்தகப்பனார்,
பார்ப்பனருக்கு ரொம்பவும் தர்மம் செய்வார்; அடிக்கடி சமாராதனை செய்வார். இது
எனக்கு வருத்தமாக இருக்குமென்றாலும், பார்ப்பனர்கள் நான் பசுவதகைக் குற்றமாக
எண்ணமாட்டார்கள்.

(தந்தை பெரியார் - நல்ல: "தந்தை பெரியாரே எழுதிய சுயசரிதை" பக்கம் 1-4)

http://periyarvippunaruviyakkam.blogspot.com/2008/07/blog-post_15.html